

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Napközben*

Forrás: *Magyarország*

Bgr.

(Hely)

1920. V. 11

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

" 1920 "

Személy

Helyszám

NAPKÖZBEN

Bliccelők

Tegnap találkoztam öreg barátommal, a „fő-
urral”, aki a háboru alatt három házat vett Bu-
dapestben. Éppen a kávéház felé tartott és sárga
felöltője alól kibukkant a fekete szmokingadrág,
mely ráborult a kényelmes, bő, cuggos cipőre. A
kávéházba siető főpincér valahogyan hasonlít a
szolgálatba menő katonához: felölti egyenruháját
és a patronátka helyett a bőrtárcáját hozza
rendbe. Legutóbb egy forgalmas hadtáplomás
vasuti vendéglőjében találkoztunk, a derék „főur”
ott szerezte tekintélyes vagyonát. Akkor gömbölyű,
mosolygóskepű, vidám ember volt, most kissé
megfakult, arca petyhüdt lett és szomorú.

— Mi újság kedves Brunner ur? — kérdez-
tem, mialatt melegen megráztuk egymás kezét.

Brunner ur szomorúan csóválta fejét:

— Hogy mi újság? Nem megy a bolt. Ráfize-
tek az egész üzletre.

Csodálkozva néztem rá. Brunner ur világeleté-
ben okos férfiú volt, soha rossz üzletet nem csinált és így most hihetetlennek hangzott, hogy ez az élelmes ember rá is fizet valamire.

— Bocsánat, de nem értem, — kérdeztem
kétkedve. — Hiszen a kávéházak valósággal zsufolva vannak és nincsen egy koronánál kisebb borra való.

— Azért mégis visszaírom a régi háromkraj-
cáros időket — sóhajtott a főpincér. — Akkor még nem volt annyi bliccelő, mint manapság. Elhiszi-e nekem uram, hogy a bliccelőknek valóságos társadalma alakult ki ezekben a napokban? Az emberek bejönnek a kávéházba, mindenfélét rendelnek, esznek, isznak, jóllaknak, azután egy örizetlen pillanatban kiszurrannak az ajtón.

Összeráncolta homlokát, nagyot sóhajtott és arca határozottan szánalmat keltett. Kómikus volt ez a milliomos főpincér, amint panaszkodik:

— A bliccelők — folytatta — valóságos rémei a fizetőknek. Ma már eljöttünk oda, hogy minden vendégben egy kellemetlen és gyanús idegent látunk s hiába vesszük fel ellenük a harcot, a bliccelők olyan agyafurak, hogy tehetetlenek vagyunk velük szemben. Már rájöttek arra, hogy az ajtón való kiszökés nem célirányos és így kifogyhatatlanok a különböző ötletekben. Sokan a telefonfülkébe mennek, ahol nem lehet szemügyre venni őket és egy alkalmas pillanatban a hátsó ajtón kiszöknek az udvarra. Mások kilesik azt az időpontot, amikor valahol fizetnek, a pincért va-

lami új rendeléssel a konyhába küldik és ekkor szép kényelmesen kísérelnek a kávéházból. De a bliccelők társadalmában is vannak osztálykülönbségek. Vannak olyanok, akik csak egy szerény uzsonnát bliccelnek el, de mások bő vacsorákat rendelnek és mikor fizetésre kerül a sor, hűlt helyüket találom. A napi leszámolásnál sokszor több ezer koronára menő kárt okoztak a bliccelők. A legnagyobb ritkaság, hogy rajtacsipjek valakit közülök. A multkor végre rajtakaptam egy vendéget, aki még kezdő lehetett és zavartan, ügyefogyottan próbált kisompolyogni a kávéházból. Mikor galléron ragadtam, sirva fakadt szegény, elpanaszolta, hogy egy fillérje sincs és már egész nap nem evett egy falatot sem. Kopott, sovány ember volt, hát mondja kérem, mit csináltam volna vele? Hiszen az embernek szive is van.

Itt meglágyult a főpincér arca, biztosan a lányára gondolt, akit ötszázezer korona hozomány-
nyal, kelengyével és butorral fog férjhezadni. De ekkor már elérkeztünk a kávéházhoz. Brunner ur elbucszott tőlem és én az ablaküvegen még láttam, amint elfoglalja őrhelyét. Tekintete éles volt és szuró, mint a hajóskapitányoké s mig gondterhes arccal kémlelte a szemhatárt, látta, amint hátamögött egy fiatalember felemelkedik feketekávéja mellől és fizetés nélkül, sietve távozott.